

Marias liv: Hjemkomsten til Nasaret

I denne artikkelen skal vi meditere over Den hellige families første år etter hjemkomsten fra Egypt. Kjærligheten til Gud og nesten kom til uttrykk i omsorgen Maria og Josef ga Jesus, Faderens evige Ord, som lærte å snakke med menneskelige ord og elske med et menneskes hjerte.

10.02.2014

Vi vet ikke med sikkerhet hvor lenge Den hellige familie var tvunget til å være i Egypt. De fleste lærde tenker at familien måtte forbli langt borte fra Israel i et eller to år. Den hellige Matteus, evangelisten som forteller dette for oss, er svært kortfattet, slik han også er ved andre anledninger: *Men etter at Herodes var død, – skriver han – viste Herrens engel seg i drømme for Josef i Egypt og sa: ”Bryt opp, ta barnet og dets mor med deg, og dra til Israels land. For de er døde som sto barnet etter livet.”* (Mt 2,19-20)

Patriarkens svar kom umiddelbart, som ved andre anledninger: *Da brøt han opp, tok barnet og dets mor med seg og dro til Israels land.* (Mt 2,21) Det var ingen tvil, ingen nøling. Bare tiden som trengtes for å samle sammen verktøy han trengte til arbeidet, og de få eiendelene han hadde. Han måtte ta farvel med de menneskene de hadde levd sammen

med disse månedene og forberede seg for hjemreisen.

De koptiske tradisjonene forteller at Den hellige familie reiste tilbake over havet og ikke gjennom ørkenen. Det er en sannsynlig teori. Nå som alle farer var over, var denne veien mer økonomisk og krevde færre forsakelser enn den som foregikk med karavane på land. Antakeligvis reiste de med et av de mange skipene som seilte på Nilen fra Memfis (det nåværende Kairo) helt til Alexandria, der de kunne ta et av de små fartøy som på fire eller fem dager seilte langs Middelhavskysten og la til i Askalon, Jaffa og Jamnia.

Etter at de var gått i land skaffet Josef seg informasjon om Judeas nye konge. Det var Arkelaos, sønn av Herodes, og nesten like grusom som faren, fordi han hadde latt henrette omtrent tusen undersåtter inne i Templet. Marias ektefelle hadde først

tenkt å bosette seg i Betlehem, stedet der Messias var født, men ettersom engelen ikke hadde nevnt noe bestemt sted, bare at han skulle vende tilbake til landet Israel, undersøkte han muligheten for å dra til et sted som ikke var underkastet kongens jurisdiksjon. Herren selv støttet hans planer via en engel: *Men da han hørte at Arkelaos regjerte i Judea [...] våget han ikke dra tilbake dit. Etter varsel i en drøm dro han til Galilea* (Mt 2,22). Selv om profeten Mika hadde forkynt at Jesus skulle bli født i Betlehem, sa andre profetier – som den hellige Matteus nevner – at Nasaret var stedet der Jesus skulle vokse opp. Og *han slo seg ned i en by som heter Nasaret. Dermed oppfyltes det profetordet som sier at 'han skal kalles en nasoreer'*. (Mt 2,23)

Hjemreisen var rolig, uforstyrret, med korte etapper. Vi kan forestille oss Vår Frues og hennes ektefelles sinnsbevegelse da de krysset

Jisreelsletten i Galilea og kunne gjense de velkjente traktene der de hadde tilbrakt barne- og ungdomsårene. De har nok truffet slektninger og venner som var forundret over å se dem vende tilbake etter så lang tid uten å ha gitt livstegn fra seg. De fikk sikkert mange besværlige spørsmål, som var motivert av hengivenhet og naturlig nysgjerrighet, spørsmål som de besvarte med forsiktighet, for ikke å avsløre de sannheter om Jesus som bare de bevarte i sine hjerter.

De slo seg ned i det lille huset, en fattigslig bygning ved en av de tallrike grottene i Nasaret. Kanskje fant de huset i dårlig stand etter at det hadde stått ubebodd så lenge, men de beklaget seg ikke og skred umiddelbart til verket. Josef satte huset i stand på best mulig måte. Maria ryddet det omhyggelig, kanskje hjulpet av Maria gift med Klopas, hennes kusine, mor til Jakob

og Josef, Simon og Judas, samt hjulpet av andre slektninger.

Den hellige families liv og virksomhet vendte tilbake til en normal daglig rutine uten noen spesielle hendelser som fortjener å fortelles. Den hellige Lukas, som gjenopptok sin beretning fra dette tidspunkt, minner samvittighetsfullt om at *der vokste gutten opp og tok til i styrke og visdom, og Guds nåde hvilte over ham* (Lk 2,40). Som alle mødre fulgte Den hellige Jomfru med kjærlige øyne sin Sønns og Herres menneskelige vekst, full av forundring over Guds naturlige måte å handle på. Josef arbeidet med iver, takknemlig over å kunne tjene gjeløsningsens mysterium med sitt arbeid. Det var en familie der kjærligheten til Gud og nesten kom til uttrykk i omsorgen Maria og Josef ga Jesus, Faderens evige Ord, som lærte å snakke med menneskelige

ord og elske med et menneskes
hjerte.

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
marias-liv-hjemkomsten-til-nasaret/](https://opusdei.org/nb-no/article/marias-liv-hjemkomsten-til-nasaret/)
(20.03.2026)